

Em còn nhớ hay đã quên ?

“Có đôi khi quên không có nghĩa là không còn nhớ. Anh hứa, dù mất bao nhiêu lần, dù mất bao nhiêu thời gian đi chăng nữa, anh cũng nhất định tìm lại em, tìm lại tình yêu của chúng ta!”

Tử đình hương trắng có quên?

- Kia Đình Hương, “cây si” của mi lại tới kìa!

An kéo ống tay áo tôi, vừa chỉ trỏ vừa cười đầy ẩn ý.

- Thích không? Nhường đây!

Tôi nhìn bóng sơ mi trắng đang trầm tư đứng đợi trước cổng trường, âm thầm thở dài một tiếng.

- Đừng “dã man” vậy! Những anh chàng vừa đẹp trai vừa si tình giờ là của hiếm đấy. Hơn nữa có thích cũng chẳng ích gì, người ta thích “đằng ấy” chứ có thích “đằng này” đâu. Giày không vừa chân, chả ham!

An liên tu bất tận một hồi khiến tôi choáng váng. Rồi nhân dịp tôi còn chưa kịp hoàn hồn, cô bạn đẩy mạnh tôi về phía trước, cất giọng í ới:

- Anh Đức, Đình Hương nè!

Anh ngẩng lên, nụ cười vừa dịu dàng vừa rực rỡ, cặp mắt đen láy cũng sáng lên như hồ nước mùa thu dưới ánh trăng. Tôi nuốt nước bọt, hít thở sâu vài cái, cố không để cái khuôn mặt phản chủ đỏ bừng lên, đồng thời nhắc đi nhắc lại trong đầu: “Mày không thích anh ta đâu Đình Hương! Không thích! Không bao giờ!” An rõ là đồ phản bạn, nó giằng lấy cái túi xách trên vai tôi đưa cho anh, thập phần nịnh nọt:

- Để anh chờ lâu rồi! Tại cô giáo chủ nhiệm đột ngột cho họp lớp nên tụi em tan muộn hơn nửa tiếng.

- Không sao! – Anh lắc đầu rồi quay sang tôi, giọng ân cần - Tan muộn như vậy chắc em đói rồi. Anh đưa em đi ăn.

Tôi trừng mắt nhưng câu “Không cần, em không đói” chưa kịp đến môi đã bị “bà mai” An vọt lên, cướp lấy:

- Sướng mi nhất nhé Đình Hương! Anh không biết chứ suốt 30 phút sinh hoạt lúc nãy nó luôn mồm tra tấn lỗ tai em bằng cái điệp khúc: “Tao đói quá! Tao chết mất! Ước gì ra khỏi lớp là có người dâng đến tận miệng tao một núi đồ ăn”. Đúng là cầu được ước thấy!

Lần này thì da mặt tôi không kiêng nể gì, chuyển thẳng sang giai đoạn đỏ bừng bừng. Tôi lườm An một cái nhưng nó không chút hối hận mà còn thực hiện nốt hành vi “bán bạn cầu... hư danh bà mai” bằng bộ mặt toe toét đầy tự hào:

- Giờ em xin trình trọng giao lại nó cho anh. Em còn có việc, xin phép đi trước!

Chưa đủ thoả mãn, con bạn trời đánh còn quay sang tôi, chột hạ:

- Ráng vỗ béo nha mày! Tao đi đây!

Rồi không để ý đến gương mặt đang dần tím bầm của tôi, nó cười hì hì, vênh vang rồi đi. Oán giận nhìn bóng lưng An đang mờ dần, lát sau tôi mới tỉnh hồn, phát hiện mình đang lơ lửng đứng cùng Đức trước cái cổng trường vắng tanh vắng ngắt, bộ dạng rất giống... cặp tình nhân đang giận dỗi. Anh đang nhìn tôi bằng cặp mắt bí hiểm:

- Đi thôi em!

Tôi định ngoan cố tiếp tục từ chối thì bất gặp cái đầu hóng chuyện của bác bảo vệ thò ra từ cửa sổ đầy hào hứng. Thăm thở dài, mắt mặt như vậy là đủ lắm rồi, tôi đành gật đầu, lóc cóc đi theo anh.

Chuyện xảy ra đã gần nửa năm nhưng tôi vẫn nhớ như in từng chi tiết cái ngày đầu tiên tôi và Đức gặp gỡ. Hôm đó, trong ánh hoàng hôn xuyên qua những ô cửa kính, nhuộm vàng cả phòng đọc của thư viện, anh điềm tĩnh bước lại gần chỗ tôi ngồi, đặt lên trang sách trắng tinh một chùm tử đinh hương trắng, giọng nghiêm trang:

- Anh là Đức. Anh thích em Đinh Hương! Làm bạn gái anh nhé!

Thề có trời đất chứng giám, lúc đó tôi đã sững sờ đến độ suýt rơi cả quai hàm xuống mặt bàn. Nhưng Đức thì ngược lại, ánh mắt anh vẫn một mực không rời khỏi tôi, kiên định như thể cả đời này anh chưa bao giờ thành thực như thế.

Tôi không tin vào cái gọi là tình yêu sét đánh, càng không hứng thú gì kiểu làm quen tán tỉnh giữa nơi công cộng nên phản ứng đầu tiên của tôi lúc đó là:

- Anh là ai?

Anh cười, một nụ cười kiên nhẫn nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy xẹt qua đáy mắt sáng ngời kia có gì đó buồn bã và hoảng hốt:

- Anh là Đức, Trần-Trí-Đức!

Anh nhấn mạnh từng từ một như thể muốn khắc sâu nó vào tâm trí tôi. Và có lẽ cảm thấy như vậy vẫn không đủ, Đức cầm lấy cây bút trên mặt bàn, cẩn thận viết tên anh thật đậm vào cuốn sổ tôi để mở bên cạnh. Nét chữ nghiêng nghiêng dứt khoát, màu mực xanh thẫm chưa ráo loáng lên dưới ánh hoàng hôn màu cam đậm có mị lực khiến người ta không thể dứt mắt. Tôi cúi đầu nhìn quyền sở, rồi lại ngẩng lên định mắng anh ta về tội tùy tiện thì gặp ngay khuôn mặt con trai ngang tầm mắt. Anh ta nhìn tôi chăm chú, đầy chờ đợi, hơi thở nóng rực phả vào má mang theo mùi tử đinh hương trắng dịu ngọt. Tôi rùng mình, bật dậy, quàng quàng vờ lấy sách vở, bỏ chạy:

- Tôi không biết anh!

Đức không đuổi theo. Anh ta đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn theo tôi, miệng mấp máy câu gì đó. Theo phản xạ tôi ngoảnh lại, chỉ cảm thấy người con trai đứng im lìm dưới ánh hoàng hôn sắp tắt kia sao mà cô độc đến thế! Tối hôm đó tôi mất ngủ. Nửa đêm tôi lơ mơ mò dậy, tìm quyền sách đọc dở ban chiều giải trí tạm. Chỉ có điều, kẹp giữa hai trang sách đọc dở, chùm tử đinh hương màu trắng lại nằm đấy, từng bông từng bông nhàu nát, dậy lên mùi hương nhạt nhòa.

Tôn Ngộ Không dù có thần thông quảng đại đến mấy cũng không thoát khỏi bàn tay của Phật Tổ Như Lai. Dù mọi sự so sánh đều khập khiễng nhưng nếu nói tôi là Tôn Ngộ Không thì hẳn... anh ta, Trần-Trí-Đức chết tiệt là Phật Tổ Như Lai! Bắt đầu từ buổi chiều ở thư viện hôm ấy, dù cho tôi có cố gắng tránh né đến mấy thì Đức vẫn cứ dần dần xuất hiện trong cuộc sống tôi, mỗi lúc một nhiều, đều đặn như những hạt nước rỏ xuống từ nhũ đá. Buổi sáng khi tôi mở cửa sẽ thấy Đức đứng trước cổng, sương thấm ướt vai áo, nói rất

nhẹ nhàng: “Anh đưa em đi học”. Buổi chiều khi tôi tan học anh lại đứng trước cổng trường, hai tay đút sâu vào túi quần, cười rất dịu dàng: “Em học xong rồi à? Anh đưa em về!”.

Anh ta nắm rõ từng sở thích của tôi: yêu hoa tử đinh hương, thích nghe The Beatles, thích đọc truyện tranh trước khi đi ngủ, ghét đồ có mùi tanh, thích uống nước chanh tươi... Thậm chí có lúc tôi cảm thấy Đức còn hiểu tôi hơn chính bản thân tôi nữa. Có lần vì muốn Đức bỏ cuộc, tôi đã nhờ một cậu bạn đóng giả làm bạn trai mình đến gặp anh. Trước mặt Đức, tôi và cậu bạn kia cười cười nói nói vô cùng thân thiết. Đức không phản ứng gì trước cảnh tượng ấy. Khi tôi tưởng kế hoạch của mình đã thành công mỹ mãn thì ngay lúc ra về anh lại ngược mặt lên trời nói:

- Em có một tật xấu!

- Cái gì? - Tôi hỏi lại, vừa chột dạ vừa tức giận.

- Mỗi lần nói dối giữa hai lông mày sẽ xuất hiện một vết nhăn.

Đức chột dưng lại, trầm mặc hồi lâu rồi cười thâm thúy:

- Suốt cả buổi nay vết nhăn ấy xuất hiện hơi nhiều!

Tôi im bặt, trợn mắt nhìn anh ta chăm chăm. Anh vẫn cười:

- Mai gặp!

Trông theo bóng lưng xa dần của người con trai ấy, khoảnh khắc đó, tôi không rõ mình nên vui hay nên buồn. Vui như một cô gái kiêu ngạo khi có người đối với mình quan tâm đến thế, chân tình đến thế. Buồn như một kẻ tội đồ bởi không những không thể đáp lại mà còn dẫm đạp lên tình cảm của người ta.

Mẹ tôi và cả An - con bạn nổi khổ đều rất thích Đức. An thì khỏi phải nói nhưng ngay cả mẹ tôi cũng cư xử kì lạ, hề có cơ hội là nói tốt cho anh ta thậm chí mời anh ta đến nhà ăn cơm.

- Mẹ, đừng mời anh ta cùng dùng bữa với mẹ con mình nữa - Tôi kiến nghị khi “Nhu Lai” rốt cục rời đi.

- Ai cơ?

- Mẹ còn giả vờ!

- Người ta có tên hửn hoi! Con gái con đũa ăn nói cho lịch sự! - Mẹ nghiêm mặt dạy dỗ.

- Mẹ - Tôi xịu xuống - Con nói thật đấy. Con không thể quen với Đức được. Mẹ biết lí do mà.

Mẹ nhìn tôi hồi lâu rồi khẽ thở dài, nhẹ nhàng ôm con gái vào lòng, vuốt tóc:

- Có! Được mà! Không có gì trên đời này có thể cấm người ta yêu thương cả.

Tôi nắm chặt tay, không dám nói gì, chỉ có thể ở trong lòng mẹ mà âm thầm lắc đầu.

Sau đó mấy hôm liền Đức không tới làm phiền tôi nữa. Chưa kịp hí hửng với ý nghĩ là anh ta đã bỏ cuộc thì sáng chủ nhật mẹ kéo tôi ra khỏi giường, nhét vào tay cái cặp lồng nóng hổi, ra lệnh:

- Con mang cặp lồng cháo này đến cho Đức. Thằng bé ốm rồi!

Tôi đặt cặp lồng lên bàn, quay người chui vào chăn.

- Con không đi. Anh ta ốm là việc... của nhà anh ta. Họ không biết nấu cháo cho anh ta ăn à?

- Thằng bé sống có một mình thôi. Cha mẹ nó di cư sang Australia từ mấy năm trước rồi.

- Con... dù gì con cũng không đi. Mẹ tự mang cho anh ta đi - Tôi kéo chăn trùm kín đầu, một ly cũng không thò ra - Con cũng mệt lắm!

Hồi lâu bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì nhưng tôi biết mẹ vẫn chưa chịu bỏ đi. Mẹ bồng thờ dài rồi lại thờ dài, cuối cùng nói:

- Con biết vì sao thằng bé lại ốm không? Tuần vừa rồi trở lạnh lại thêm mưa rét vậy mà sáng nào nó cũng chờ đưa con đi học. Chương trình học của trường Y lại nặng nề, nó không kiệt sức mới lạ. Dù nó ốm không phải lỗi của con nhưng con dám nói con không có trách nhiệm.

Lâu, lâu, lâu sau, rốt cục tôi đành bật dậy cắt đứt tràng độc thoại liên tu bất tận của mẹ:

- Con biết rồi. Để con đi là được chứ gì!

Tôi vốn định rủ cái An đi cùng nhưng nghĩ chắc nó sẽ tìm có thoái thác tới cùng nên thôi. Xách cặp lồng cháo ra ngoài tôi mới biết trời lại đổ mưa. Mới chớm đông mà đã rét thế này. Con ngõ nhỏ mờ昧, trắng xoá bụi nước. Không biết mỗi sáng sớm một mình đứng chờ tôi ở đây Đức có cảm giác như thế nào?

Nhà Đức cách nhà tôi không xa lắm. Theo chỉ dẫn của cha mẹ tôi dễ dàng tìm được nhà anh ta. Căn nhà nhỏ thôi nhưng vườn rộng và trồng rất nhiều tử đinh hương. Những bụi tử đinh hương lớn, lá xanh mượt, bông nhỏ xiu bốn cánh mọc thành bó lớn, tỏa hương thơm ngào ngạt. Những cánh hoa tím, xanh tím, trắng, hồng đan kín vào nhau, phủ khắp lối đi, lấp lánh ánh nước như các vì sao nhỏ. Hít một hơi thật sâu, tôi bấm chuông. Lần một. Lần hai. Lần ba. Đến lần thứ tư mới có người ra mở cửa. Đức mặc áo len xám, tay cầm ô. Khuôn mặt nhợt nhạt, vừa đi vừa ho khù khụ thậm chí bước chân còn hơi loạng choạng nhưng vừa trông thấy tôi, anh liền khựng lại dường như không tin nổi vào mắt mình, nụ cười rạng rỡ nở bừng khiến làn da hồng lên chút ít.

- Sao em lại ở đây?

- Nghe nói anh ốm - Tôi gập ô lại, bước vào - Mẹ em nấu cho anh một ít cháo, bảo em mang tới.

- Làm phiền cô rồi - Đức vừa ho vừa đưa tay đỡ lấy cặp lồng cháo của tôi - Trời rét lắm. Em vào nhà ngồi cho ấm.

Tôi vốn định đưa đồ xong là về ngay nhưng nhìn bộ dạng ốm yếu đó của anh ta lại không nỡ từ chối. Bên trong nhà rất sạch sẽ, ngăn nắp, chỉ có điều hơi đơn điệu. Thấy Đức định lấy nước pha trà tôi liền ngăn lại:

- Em không uống gì đâu. Anh ăn cháo đi kéo nguội rồi còn uống thuốc. Em ngồi một lát rồi về thôi.

Đức gật đầu, mở cặp lồng, múc cháo ra hai bát nhỏ. Anh đẩy một bát tới trước mặt tôi.

- Em ăn cùng anh cho vui.

Không tiện từ chối nên tôi cũng đành bắt đấm dĩ ngồi xuống ăn cùng anh ta. Không khí yên lặng trong phòng khiến miếng cháo trong miệng nhạt thêch không mùi vị. Tôi miễn cưỡng xúc vài thìa rồi bỏ bát, nhìn ra ngoài. Mưa bụi bay nhẹ nhẹ. Tử đinh hương nở rộ dưới mưa đẹp như một bức tranh. Tôi ngắm hoa, buột miệng:

- Tử đinh hương trong vườn là anh trồng phải không?

- Không - Đức đáp, câu trước câu sau không ăn nhập vào nhau - Cũng được bốn năm rồi!

- Ít người biết tử đinh hương không phải chỉ có mỗi màu tím. - Không hiểu sao tôi bỗng lảng sang chuyện khác.

- Em thích tử đinh hương màu gì nhất? - Đức cúi đầu xuống rồi lại ngẩng lên, hỏi.

- Màu trắng!

- Tại sao?

Tôi không trả lời câu hỏi của anh ta mà đứng lên, bước về phía cửa.

- Muộn rồi. Em về đây! Anh cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe. À - Tôi ngừng lại, nhìn vào mắt Đức, nói tiếp - Từ nay về sau đừng chờ em trước cổng nữa. Mùa đông rồi, ngoài trời rất lạnh!

Đức cuống quýt bật dậy khỏi ghế, đuổi theo tôi:

- Để anh tiễn em!

Nhưng chưa được hai bước, anh ta đã gục xuống lão đảo bám chặt vào cạnh bàn. Tôi hốt hoảng chạy lại đỡ anh ta lên ghế:

- Anh có sao không?

Đức lắc đầu. Vầng trán nóng bừng, lấm tấm mồ hôi, bạch bạc đến gần như trong suốt. Tôi vớ lấy điện thoại, quyết định rất nhanh:

- Chúng ta đi bệnh viện!

Đức chỉ có một mình, không còn cách nào khác tôi phải ở lại bệnh viện trông nom anh ta. Nhìn người con trai đang nằm thiêm thiếp trên giường, tay cầm kim truyền nước tôi bỗng xót xa, tự dưng thấy mình quá tàn nhẫn, người con trai tốt như thế này, nếu là bình thường hẳn tôi cũng đã rung động, đã đồng ý làm bạn gái anh từ lâu rồi. Nhưng hai chữ “bình thường” người khác làm thì dễ, còn với tôi...

Nhân lúc Đức ngủ, tôi quay về nhà anh ta lấy ít quần áo vật dụng. Mưa đã tạnh. Bầu trời mùa đông toả ánh trắng xanh xao lạnh lẽo xuống khu vườn. Trong bóng tối tử đinh hương e ấp toả hương, dịu ngọt và sâu lắng đến độ tinh khiết. Chỉ có điều, loài hoa đẹp thế ấy sao lại quá dễ ulla tàn!

Tôi lục tủ, kiểm quần áo ấm, găng tay và tất. Lúc chuẩn bị rời đi, tôi sực nghĩ nằm viện hẳn rất buồn nên vô phòng đọc sách định kiểm một quyển sách mỏng để anh ta giải trí nhẹ nhàng. Đáng tiếc giá sách của sinh viên trường y toàn mấy cuốn chuyên ngành khô khan dày cộp. Tìm không thấy sách thì thôi, loay hoay thế nào tôi còn va phải một cái hộp để cạnh kệ sách, té nhào xuống nền đá hoa. Tệ hơn nữa đồ đạc trong thùng cũng rơi ra, văng tung toé tứ phía. Tôi lồm cồm bò dậy, vừa nhăn nhó vừa đi thu dọn. Toàn đồ linh tinh của con gái. Tôi nhặt một khung ảnh, lại tiện tay lật lên xem. Trong bức ảnh là một đôi nam nữ trẻ tuổi, người con gái đứng bên cạnh Đức đang vòng tay ôm lấy anh, nụ cười nũng nịu hạnh phúc. Dù trong nhà rất ấm áp nhưng không hiểu sao tôi bỗng run lên cầm cập.

Tôi bó gối, úp mặt vào hai bàn tay, chờ cho bản thân bình tĩnh trở lại. Lát sau tôi ngẩng lên, bắt đầu cúi xuống, tỉ mỉ xem từng món đồ trong chiếc thùng giấy. Nhiều nhất là ảnh, bức lâu nhất đã chụp cách đây bốn năm, chụp cô gái mặc áo tím đang cùng anh trồng tử đinh hương trong vườn. Rồi hoa tử đinh hương ép khô, bưu thiếp, sao giấy, khăn choàng, nón len, chuông gió, thú bông nhỏ, dây chuyền... những món vật được các cô gái yêu thích. Và một quyển sổ viết tay rất dày... rất giống nhật kí. Tôi không kìm được, mở ra đọc. Ngay trang đầu tiên là một câu chuyện rất quen thuộc.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay là một trong những ngày hạnh phúc nhất cuộc đời mình. Khi anh ấy đặt vào tay mình chùm tử đinh hương trắng và nói: “Làm bạn gái anh nhé!” tim mình tưởng như sắp ngừng đập...

Những trang tiếp theo đều là những kỉ niệm tình yêu ngọt ngào. Nếu như cô gái viết thì tất cả những món đồ trong thùng kia đều là anh tặng cho cô. Cô hòng tôi ghen lại, mắt mờ đi. Không có can đảm đọc tiếp tôi gấp cuốn sổ lại, đứng lên, chậm rãi xếp từng món đồ vương vãi vào chỗ cũ rồi bắt taxi đến bệnh viện. Đức vẫn còn ngủ. Tôi lại gần giường bệnh, quan sát thấy anh sau khi truyền nước đã đỡ hơn nhiều. Nhưng hình như trong giấc ngủ anh mơ thấy điều gì khó chịu, vẻ mặt có chút khổ sở. Đột nhiên anh giơ tay lên, ú ớ: “H...u...ương...Đ...in...h...H...u...ơng...” Tôi nhìn bàn tay nhợt nhạt, cổ họng tiếng nức nở sắp vượt ra khỏi môi, khẽ khàng nắm lấy tay anh. Ngoài trời hình như lại mưa rồi...

Đức nằm viện ba ngày thì tôi cũng ở trong đó với anh đúng ba ngày. Tôi cố gắng dịu dàng với anh hết mức có thể: đút cháo, lấy nước, dấm chân... Mẹ và An thì thoảng có tới tiếp tế nhưng thời gian lưu lại đều rất ngắn ngủi. Hai người có tình để tôi ở lại một mình với anh. Nếu là trước kia hẳn tôi đã giãy nảy lên phản đối nhưng giờ... Tôi có thể cảm nhận được Đức đối với thay đổi của tôi hạnh phúc biết bao, vui vẻ xiết bao!

Đức ra viện. Tôi cũng tận tình đưa anh về nhà. Giúp anh sắp xếp đồ đạc xong xuôi, tôi mới quay sang mỉm cười:

- Ra ngoài tản bộ chút được không? Ở trong bệnh viện lâu ngày em thấy nhớ không khí trong lành quá!

Chúng tôi dạo quanh khu vườn. Dưới ánh mặt trời rực rỡ nhất của ngày đông, hoa tử đinh hương đua nhau nở rộ, thơm ngọt ngào tinh khiết. Tôi cúi xuống, nhặt lấy một đoá hoa màu trắng rơi trên mặt đất, nhẹ nhàng ấp nó trong lòng bàn tay.

- Anh biết vì sao em thích nhất tử đinh hương màu trắng không?

Đức cũng cúi xuống nhặt một bông hoa trắng. Anh quay sang nhìn tôi, hỏi:

- Vì sao?

- Vì tử đinh hương trắng dịu dàng nhất, mỏng manh nhất! Và ... cũng vì ngày đầu tiên gặp nhau, anh đã tặng em hoa tử đinh hương trắng!

- Đinh Hương à!

Đức dừng hẳn bước chân, xúc động nhìn tôi. Tôi mỉm cười, nhón chân lên hôn anh. Giọt lệ nóng hổi theo đoá hoa trắng muốt nhẹ rơi xuống mặt đất.

... Tôi không biết cách yêu của người khác là như thế nào. Nhưng với tôi yêu một người là rời xa người ấy. Bởi vì tôi không thể không quên Đức nên tôi chọn cách quên khi còn nhớ.

Tử đinh hương tím còn nhớ?

Bốn năm trước tôi gặp Đinh Hương. Em ngọt ngào dễ thương như chính cái tên của mình. Ngày đầu tiên yêu nhau tôi tặng em hoa tử đinh hương trắng, cánh mỏng manh, hương thơm sâu lắng tinh khiết, đẹp như những ngôi sao bốn cánh. Em cười:

- Sao lại là tử đinh hương trắng chứ không phải tím? Chàng ngốc, tỏ tình với con gái phải chọn màu tím thủy chung, màu tím lãng mạn mới đúng chứ?

Tôi đỏ mặt, thật thà:

- Anh chỉ kiếm được hoa màu trắng thôi! Nếu em thích hoa tím vậy để anh tìm.

Hương lắc đầu:

- Không cần! Em có ý hay hơn!

Sau đó tôi cùng Đinh Hương đã đi khắp nơi tìm kiếm các loại tử đinh hương khác nhau trồng đầy trong vườn nhà tôi. Để rồi sau này, mỗi năm trôi qua, năm nào tôi cũng có thể cùng người con gái mình yêu nắm tay nhau cùng nhìn ngắm loài hoa mang tên em.

Khi chúng tôi quen nhau được gần một năm thì đột ngột Đinh Hương đòi chia tay. Tôi còn nhớ đó cũng là mùa tử đinh hương nở rộ. Trong ánh hoàng hôn vàng rực đang buông xuống, em đưa trả tôi tất cả những món đồ thuộc về tình yêu của hai đứa và bình tĩnh nói: “Chia tay đi anh!”. Tôi còn nhớ từng lời, từng lời của em như những nhát dao găm sâu vào tim tôi. Tôi còn nhớ trên khuôn mặt bình thần của em, đôi mắt vẫn không giấu được sự đau đớn, xao động tựa mặt nước gợn sóng. Tôi còn nhớ bản thân đã hèn nhát để em ra đi ra sao. Tôi vẫn còn nhớ...

Đinh Hương mắc bệnh mất trí nhớ. Thật tức cười, tôi từng xem bộ phim “50 first dates” của Hollywood như một trò giải trí nhằm nhí phóng đại quá mức nhưng giờ đây nó đã xảy ra, ngay với tôi! Hai năm trước đó, lúc 16 tuổi, Đinh Hương gặp một tai nạn khiến dây thần kinh bị tổn thương. Từ đó trở đi, ngoại trừ 16 năm đầu tiên, trí nhớ của em chỉ tồn tại trong vòng 365 ngày, để rồi sau đó vĩnh viễn biến mất như cuộn phim bị tẩy trắng để quay lại từ đầu. Đinh Hương nói với tôi em dùng hình thức viết nhật ký, quay phim, chụp ảnh để lưu lại những quãng thời gian sẽ đánh mất ấy.

- Anh biết không Đức, sau mỗi lần lãng quên, tỉnh dậy đọc nhật ký của mình mà cứ như đọc tự truyện của một người xa lạ, cái cảm giác hụt hẫng trong tim thật khủng khiếp! Nếu không phải có 16 năm kia làm điểm tựa có lẽ chính em cũng sẽ nghi ngờ bản thân mình vốn không tồn tại! Em thật lòng yêu anh nhưng rồi sẽ sao đây? Tình cảm không phải là những dòng chữ, chỉ cần đọc xong là sẽ miễn cưỡng chấp nhận lại. Em sợ, ngay cả khi biết được anh là ai, em vẫn chỉ có thể nhìn anh như một người xa lạ. Em luôn ước gì nếu trong cái ký ức 16 năm kia, em biết anh, em yêu anh thì tốt biết mấy! Ít nhất anh sẽ giống như mẹ em, gia đình em, cái An, không bao giờ biến mất trong cuộc đời em.

- Nếu đã vậy, sao ngay từ đầu em còn chấp nhận tình cảm của anh?

- Vì em đã nghĩ, biết đâu đây, em sẽ nhớ anh, vì tình yêu là thứ được ghi nhớ bởi con tim chứ không phải trí óc. Nhưng cái thời hạn một năm càng đến gần, em càng mất tự tin. Có phải anh cũng sẽ như rất nhiều người khác, dù có xem ảnh, đọc nhật ký vẫn cứ cảm thấy xa lạ!

Tối hôm đó tôi ôm quyển nhật ký ghi lại quãng thời gian bên nhau cùng rất nhiều món đồ kỷ niệm nhận từ Đinh Hương về nhà. Em không có tự tin. Và tôi cũng không có tự tin. Đó là lần đầu tiên tôi biết được, là con trai, cũng có thể khóc đau đớn bất lực như thế!

Tôi theo gia đình di dân sang Úc. Gần 3 năm, tôi cố gắng học tập, cố gắng bắt đầu mối quan hệ mới, cố gắng... quên em. Tôi đã tin rằng mình có thể làm được. Nhưng cuối năm thứ ba, bà nội tôi qua đời, cả gia đình phải quay về chịu tang. Và... như một định mệnh, tôi gặp lại Đinh Hương. Trên con đường tập nập người qua lại, em bước về phía tôi và... lướt qua như một người xa lạ. Dù đã đoán trước được điều đó, vậy mà trong giây phút ấy, vẫn hết như có ai đó đã nắm lấy tôi, ném thẳng xuống cái hố sâu hun hút không thấy đáy. Tôi nhận ra, dù gần 3 năm trôi qua, tôi vẫn chưa bao giờ quên em, chưa bao giờ hết yêu em. Chuyến

bay trở về Úc sau đó không có tôi. Tôi ở lại Việt Nam, quyết định đánh cược với vận mệnh, đánh cược với tình yêu của hai đứa.

Tôi tìm đến mẹ Đình Hương, tìm đến An - cô bạn thân của em nhờ giúp đỡ. Tôi không trông mong em biết được giữa chúng tôi trước kia đã có gắn bó. Nếu em đã muốn quên tôi sẽ để em quên. Tôi sẽ bắt đầu lại, cố gắng để em yêu tôi lần nữa. Nếu em có thể lại yêu tôi thì sau này, dù mất bao nhiêu thời gian, dù em có quên tôi bao nhiêu lần, tôi cũng sẽ không để em bước ra khỏi cuộc đời mình Còn nếu không, nếu không...

Quên không có nghĩa là không còn nhớ

Thêm 3 năm nữa trôi qua, tử đinh hương trong vườn nhà tôi cũng đã thêm 3 lần nở hoa. Đoá trắng, đoá hồng, đoá tím,... chen nhau khoe sắc tựa những cánh bướm xinh đẹp. Trong buổi đêm lạnh, hương hoa dường như ngọt hơn, lạnh lẽo mà tinh khiết. Đình Hương thích nhất là tử đinh hương trắng. Tận bây giờ tôi mới lờ mờ thật sự đoán được lý do của em. Trong số tất cả các loại tử đinh hương, tử đinh hương trắng có hương thơm sâu lắng nhất và cũng mau chóng ứa tàn nhất. Tình yêu của chúng tôi cũng như vậy, đẹp là thế và cũng ngắn ngủi là thế?

Buổi tối mùa đông 3 năm trước khi em hôn tôi, tôi đã nghĩ mình đã thắng ván cược này. Nhưng nửa tháng sau khi em âm thầm bỏ sang Mỹ với cha mình, tôi mới hay mình là kẻ thua cuộc. Mùa đông năm ấy dường như quá lạnh, lạnh đến đông cứng cả trái tim. Trong vườn nhà tôi hoa tử đinh hương cũng xơ xác dưới cơn mưa phùn rét buốt. Tôi chỉ có thể tự nhủ, rằng tôi đã cố gắng hết sức, rằng tình yêu này cuối cùng không dành cho tôi.

Dù Đình Hương đã rời đi nhưng tôi vẫn quyết định ở lại Việt Nam chứ không sang Úc theo lời khuyên nhủ của gia đình. Tôi học tập chăm chỉ để trở thành bác sĩ khoa thần kinh, thậm chí còn có ý định chuyên sâu vào nghiên cứu căn bệnh mất trí nhớ hầu như không có thuốc chữa. Đã 3 năm trôi qua rồi. Mùa đông năm nay vẫn rét mướt như thế. Rời bệnh viện, không hiểu sao tôi lại muốn đi bộ về nhà, ngắm nhìn phố xá tấp nập những ngày cuối năm. Bóng người ngược xuôi vội vã. Một cô gái mảnh dẻ quàng khăn len tím ôm rất nhiều đồ va phải tôi. Cô vội vã xin lỗi rồi cúi xuống nhặt các thứ rơi vương vãi trên vỉa hè. Tôi đứng im. Từ người cô toả ra mùi hương thật quen thuộc - mùi tử đinh hương dịu ngọt thuần khiết. Trước khi rời đi, cô nói xin lỗi tôi thêm lần nữa, cặp mắt đen láy ngấp vờ xa lạ. Tôi gật đầu, bước tiếp. Hốt nhiên, từ phía sau, một giọng nói nghi hoặc vang lên:

- Xin lỗi...hình như...tôi có quen anh không?

Tôi ngoảnh lại. Cô gái choàng khăn tím vẫn đứng đó. Cô hỏi tôi;

- Có phải... chúng ta biết nhau không?

Tôi mỉm cười. Hình như có ai đó đã từng nói, quên không có nghĩa là không còn nhớ!